

Az ellenzéki lét reménytelensége

2023 július 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Magyarországon továbbra is statisztaszerepre kényszerül a baloldal - Szentesi - Zöldi László írása.

Török Gábor, aki bár eltűnt az utóbbi években, mégis fontos személy az elemzők táborában, néhány héttel ezelőtt érdekes dolgokról beszélgetett Rónai Egonnal. Mondandójának egésze figyelemre méltó, emeljünk ki mégis egyetlen elemet, amelyről nemcsak a szokott hangosan gondolkodni a magyar közéletben. Török Gábor az ellenzéki lét reménytelenségét festette fel, amikor arról beszélt, hogy a baloldalon rendre elszámítják magukat, nyilvános tiltakozásaik pedig tovább növelik a kormányoldal támogatottságát. Mindezen – állította lényegében Török – változtatni nem tudnak, így a Fidesz talán Orbán Viktor után, „akár évtizedekig” is meg tudja tartani rendszerének erejét, befolyását. Amióta elhangzott a beszélgetés, azon gondolkodom, hogy az ellenzéki tábor szárnyaszegettségének a lényegét fogalmazta-e meg az elemző, vagy ennél is nagyobb a baj a baloldalon. Ha végiggondoljuk az ellenzék megroppanásának okait, néhány tény mindenesetre világosan látszik.

Először: térvész. Tagadhatatlan, hogy a baloldalon valamikor átadtak érzékeny és fontos területeket a kormányoldalnak. Ezek visszaszerzésére vagy az alkalmi véleményközlésre azóta sem fordítanak időt, mert nem tartják fontosnak, lebecsülik a jelentőségüket. Nem létezik például, hogy a nemzetpolitikáról, a határon túli magyarság sorskérdéseiről a baloldaltól semmit nem tudnak, semmit nem gondolnak, semmit nem üzennek. Ha pedig igen – mint például a határon túliak állampolgársága ellen kampányoló DK –, akkor belpolitikai célrendszerbe csomagolják mondandójukat, ami persze tökéletesen haszontalan, hiszen új szavazókat nem hoz, másrészt örökre elidegeníti a szavazópolgárok jelentékeny csoportját. A hazai sportéletre lassan másfél évtizede csak heveny stadionozásra futja a baloldalon. Közös sikereinkről nem részesülnek, eltolják maguktól a győzteseket, ezért eltávolodnak a sportbarátoktól, a labdarúgás szerelmeseitől, az olimpiai érmekre büszke átlagemberektől is. Hosszasan sorolhatnánk további fontos témákat, amelyekről a baloldaltól lényegében semmi mondandója sincs.

Másodszor: gyurcsányi örökség. Tény, hogy megörökölték Gyurcsány Ferencet, aki voltaképpen a fősztűnös választási vereségeikben, de akit máig nem tudtak eltaszítani. Talán fel sem figyeltek rá, de a Demokratikus Koalíció beszélője: „demokratikus” (vagyis az a szóhasználatuk szerint baloldali) és „koalíció”, vagyis a kormányellenes erőket gyurcsányi összefogó bázisa, központja. Tény, hogy az MSZP, a Jobbik, a Momentum, a Párbeszéd, az LMP irányítói a DK ellen is fordulhatnak, de miután részei a Gyurcsány-hálózatnak, „koalíciónak”, önállóan életképtelenek, be sem jutnának a parlamentbe. A Gyurcsány házaspár ciklusok óta vár, a túlélésre játszik, abban reménykednek, hogy az Orbán Viktor utáni időszakban megújul majd a cselekvési lehetőségük. A gondolat a maguk szempontjából tulajdonképpen helyes, időközben azonban romba döntötték a teljes baloldali tábort. A hazai ellenzék számára hosszú ideje feloldhatatlan dilemma, hogy Gyurcsány 2006 óta a legnépszerűtlenebb politikus Magyarországon, szabadulnának tőle, ugyanakkor rendszerszinten szükségük van rá, hátterére, híveire, maradék közéleti erejére. Ennek az ellentmondásnak a feloldhatatlansága a baloldal talán legnagyobb rákfenéje Magyarországon.

Harmadszor: a holdudvar.

A magyarországi baloldal menetirányát, haladási sebességét több évtizede a saját értelmiségi holdudvara irányítja. A szoban forgó értelmiségiek döntő többségében az 1990-es évek liberálisai, azok tanítványai, hívei, családtagjai, kegyeltjei (Karácsony Gergelytől Fekete-Győr Andrásig hosszan sorolhatnánk a múlt liberálisaihoz kötődő fiatalabb politikusokat). Csak hogy az SZDSZ már régen kimúlt, a rendszerváltás korának baloldali szólamai pedig 2010 óta üresen kopognak ebben az országban. A vélelmezett szellemi fölény, saját szerepük felértékelése, a magyar vidék lenézése és félreértése, megszólalási nívójuk elégtelensége a választók számára is nyilvánvaló tévedés.

Negyedszer: fáziskésés. Amíg a kormányoldalon Orbán Viktor a vezető, aki rendszert épített négy ciklus alatt, és világosan látszik, milyen célokat követ, a túloldalon még azt sem lehet tudni, hogy voltaképpen mit hirdetnek, miben hisznek. Emiatt lehet az is, hogy az ellenzék állandó fáziskésésben molykodik Magyarországon. Az általuk fontosnak tartott ügyek csak a magyar társadalom kisebb, speciális csoportjait érintik. Bizonyos témákat – például a homoszexuálisok erőszakos, provokatív védelmét – erősen felül képviselnek, pedig a magyar társadalom elsősorban többsége, beleértve a baloldali szavazók tekintélyes hányadát is, mást gondol, mint az ellenzék liberális véleményvezérei. Az elmúlt években két fontos ügyről, a Covidról és az ukrajnai háborúról is teljesen mást hirdettek, sugalltak, mint ami az emberek gyakorlati tapasztalataiból fakad. Miután azonban az utólagos korrekciót a baloldal nem végzi el, sőt eleve ki sem alakít egységes álláspontot, mert tulajdonképpen fel sem méri az efféle események közéleti súlyát, hátrányba kényszerül a gyorsan cselekvő kormányoddallal szemben.

Ötödször: a nemzetközi háttér. Az említett beszélgetésben Török Gábornak tökéletesen igaza van, amikor arról beszél, hogy az uniós szinten zajló viták végső soron a magyar kormányt erősítik. Ugyanakkor az ellenzéki pártok régóta és következetesen azt hiszik, hogy a Magyarország elleni kifogások, bírálatok valamiféle nemzetközi

vihart szabadítanak el, és ?k a megfelel? pillanatban majd kifogják a szelet a vitorlából. Valójában azonban Brüsszel ideológiai alapon támadja a kormányt, tényleges politikai, gazdasági elszigetelésr?l még azok sem beszélnek, akik a leginkább sürgetik a változást. A rend és a biztonság ugyanúgy érdeke a globalista tulajdonosoknak és beruházóknak, mint a munkavállalóknak, a barátságos környezetet pedig az országunkban sorozatosan kétharmaddal megválasztott er? birtokosai, nem pedig ideologizáló értelmiségiek biztosítják.

Végezetül: munkavégzés. A Fidesz a 2010 utáni sikereit az elveszített 2002-es választás után alapozta meg, amikor fokozatosan felépítette alapszervezeti bázisát, egyben tartotta aktivistáit, szimpatizánsait, és rengeteg munkával igyekezett lebontani a szocialisták hatalmi túlsúlyát. 2006 és 2010 között már látszott, hogy a következ? választáson nagyarányú jobboldali gy?zelem várható, azóta minden esetben beigazolódtott a papírforma. A szétesett és sok helyütt de facto nem létező ellenzéknek gyér szóvirágok jutnak tizenhárom éve, a munka elakadt, nincsenek új gondolatok, hiteles arcok, személyek. Id?közben a Fidesz még növelte is támogatói bázisát, a teljesen elaprózódott ellenzéki pártok pedig változatlanul egymással rivalizálnak, valójában sem erejük, sem szándékuk nincs leváltani a jobboldali kormányt. Amíg tehát a pszichikai alávetettség, a legy?zöttség állapota fennáll, a szükséges munkát pedig nem végzik el, Magyarországon továbbra is statisztaszerepre kényszerül a baloldal.

Borítókép: illusztráció (Fotó: Kurucz Árpád)

Szentesi - Zöldi László - www.magyar nemzet.hu

Ajánló